

ALKONYUL

Volt egykor, volt,
s elhullámlik,
bújdokol a hímes rét,
mint a törvény szó fonákján,
s a puszta sík,
ha látni még
édenkerti fáinkat, s hogy
kiveti a völgytorok
a hold hegyein csontfehéren
botladozó hű vakot,
teste ahogy hantba némul,
s mellére ha torz fejét
történelme, ribanc hittel,
lehajtja, és fönn az ég
a látomásba beledermed,
s madarak,
a madarak
föllobogó égre tárják
iszapba-vert szárnyukat,
s csupa vér a szárnyak töve,
csupa vér a tiszta rög,
angyaluk a ketrecekben
havat zabál, hódögöt,
fal és fal,
és nem szűnik,
ha akarná, se szabadul - -

Minden partja másik part, de
ködön túl is alkonyul.

HARMADNAPRA

„Sors, akarat oly ellensarki vég”
(Shakespeare: Hamlet, III.2.)

Atlantisz ez? Mélybe forgó
diólevél, hitvány rög?
Vacogtat, hogy benne ébred,
ami holnap földre dönt.

Hisz megérintve minden arcot
olyan szélcsönd omlik ránk,
a hegyen mintha föl, csak föl még,
mintha jövőnket hallanánk;

szót, ami a fában alszik,
s kölykök szemén fénybogár,
s ég kútjából, mint a madár,
a boldogokhoz visszaszáll.

Mert nem elég a pusztulást itt
tagadni, ha visszaránt,
s belénk mar a csikasz-éhség,
az ordas árvaság,

s harmadnapra, tors a vízből,
kiütkezünk, s úgy lehet,
lesz oly ok, hogy újra kezdjük
a kizsigerelt életet,

végül szinte elfeledve,
utószor is, azt a kort,
isten verse hol egy álom
hűdött beszéde volt,

hol hétköznapi poklainkban
minden társunk ott kereng,
ki velünk volt, s ki elzuhant már - -
A többi néma csend.

(2004. július)

A VÉGSŐ PERCBEN

Dulcia luquimus arva.
(Vergilius, Eclog. 1,3)

Menj el, fiam, menj el,
szólítsd meg hazádat,
földbe-némult testét
apádnak, anyádnak,
s kérdezd meg ott tőlük,
mivé lett az ország,
szodomai mocsukuk
hogyha ide hordják
azok, akik üdvünk
hazugságba vesztik,
s édenünket mégis
újra elrekesztik.

*

Menj el, fiam, menj el,
s feledd, hogy az álom
elenged, ha botlasz
hamis vigaszágon,
esők fátylán túlra
fuss, ahol még látod
önmagától menekülni
csonka ifjúságod,
ahogy várja már a révész,
ahogy indul, mintha nyárba,
születése előtt tán egy
teljesebb hazába.

(2004. június)